

פרשת מצורע

כי תבאו אל ארץ כנען אשר אני נתן לכם לאחזה ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחזתכם. (ויקרא יד, לד) ופרש"י, בשורה היא להם שהנגעים באים עליהם לפי שהטמינו אמוריים מטמוניות של זהב בקירות בתיהם כל ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר ועל ידי הנגע נותץ הבית ומוצאן.

ונבין נא א"כ למה הסגיר מתחילה את הבית שבעת ימים, ורק אח"כ חלצו את האבנים, הא כיון שנראה הנגע ידע שכאן מטמון, ובפרט שכפי שאיתא ברמב"ן (ויקרא יג, מז) מובא בספרי כ"ק אדוני אבי מורי אדמו"ר מרן זצוק"ל שנגעי בתים ובגדים שלא כדרך הטבע הן, א"כ רק לטובת ישראל לגלות המטמוניות הן, ולמה צותה התורה לטמא מקודם שבעת ימים.

והנה בכוונת התורה ומצותיה אין לנו השגה, אבל מה שמרמז לנו אפשר כי יודעים ומאמינים אנחנו שכל מה שד' עושה לנו, אפילו כשחם וחלילה מלקה אותנו הכל לטובה היא.

אבל כשרואים כעת שלא ביסורי הגוף לבד מלקה אותנו, רק גם בדברים שחם וחלילה מרחיקים הם אותנו ממנו יתברך, אין חדר לתינוקות של בית רבן ולא ישיבה, לא בית המדרש להתפלל בצבור ולא מקוה, וכדומה, אז חם וחלילה ספק חשש עולה בקרבנו, האפשר שגם עתה כוונתו יתברך לטובה. אם לטובה, היה לו ליסרנו בדברים שיקרבו אותנו אליו, ולא ביטול תורה ותפילה וחם וחלילה כמעט כל התורה, והאם אין זאת חם וחלילה יסורים של "ויתשם ד' מעל אדמתם באף ובחמה ובקצף גדול וישלכם אל ארץ אחרת כיום הזה" (דברים כט, כז).

לכן רואים בתורה שהגם שנגע הבתים טמאה ומטמאה הייתה, ומכל מקום עשה בה ד' שליחות לטובת ישראל, מתחילה טמאה ז' ימים ואח"כ נתגלה המטמון, ולכן צריך האיש לומר רק "כנגע נראה לי בבית" (ויקרא יד, לה), ואפילו

תלמיד חכם שיודע שנגע היא רק כנגע יאמר, לפי הנזכר לעיל, מפני שהאיש
בעצמו אינו יכול לאמר אם היא באמת נגע או פגע רק שלו נראה כנגע היה
יכול לאמור, אבל באמת טובה היא לישראל אשר יטיב ד' עמנו.